

Η ταχεία εξάπλωση της νόσου covid-19 στις καπιταλιστικά ανεπτυγμένες χώρες δημιούργησε μια κατάσταση πρωτόγνωρη και μια καθημερινότητα ασφυκτική για όλους και όλες εμάς. Ενώ τα μέτρα έχουν καθαρώσει θεωρούμε σημαντικό να προβούμε σε μια αποτίμηση της κατάστασης, με σκοπό να συμβάλλουμε και εμείς στη διαμόρφωση των δικών μας λόγων ενάντια σε αυτούς της κυριαρχίας. Χωρίς να θεωρούμε ότι είμαστε οι φορείς της μίας και μοναδικής αλήθειας, ελπίζουμε τα παρακάτω σημεία να φανούν χρήσιμα σε όσες και όσους αναγνωρίζουν ότι η κρατική διαχείριση της κρίσης είναι από τη φύση της πολιτικά φορτισμένη και ότι τις συνέπειές της θα τις δούμε άμεσα.

**ΚΑΤΟΙΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ
ΚΑΡΑΝΤΙΝΑ
ΠΟΥ ΥΠΟΣΤΗΚΑΜΕ**

**ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ ΘΑ ΜΑΣ
ΦΑΝΟΥΝ ΧΡΗΣΙΜΕΣ
ΓΙΑ ΤΣ ΚΑΡΑΝΤΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΕΡΧΟΝΤΑΙ**

Δόθηκε έμφαση στις πολιτικές ασφάλειας και ελέγχου (στρατιωτικοποίηση καθημερινότητας, απαγορεύσεις, έλεγχος, ποινές, αστυνομία) έναντι των κοινωνικών πολιτικών (πχ. ενίσχυση του συστήματος υγείας, μέριμνα για προστασία όλου του πληθυσμού, ενίσχυση για κάλυψη των αναγκών) και πραγματοποιήθηκε πλήρης μετατόπιση της ευθύνης στο άτομο (φταις αν αρρωστήσεις, αν μεταδώσεις, αν πεθάνεις) αφού τα κρατικά επιτελεία γνώριζαν ότι το σύστημα υγειονομικής περίθαλψης δεν θα μπορούσε να ανταπεξέλθει και επέλεξαν να μην το ενισχύσουν ουσιαστικά. Επιπλέον, επιβεβαιώθηκε η σημασία των αγώνων για κάλυψη των αναγκών μας, της διεκδίκησης ελεύθερης πρόσβασης όλων σε αξιοπρεπείς δομές υγείας (παιδείας, μετακίνησης κλπ) και της εναντίωσής μας στις ιδιωτικοποιήσεις.

Το κράτος ενεργεί και πάλι με γνώμονα τη συνέχιση της κερδοφορίας του κεφαλαίου (λειτουργία κλάδων παρά το lockdown, ενίσχυση της τηλεργασίας για μείωση του κόστους, «άτσαλο» άνοιγμα της οικονομίας με αντιστροφή των αρχικών επιχειρημάτων, άνοιγμα συνόρων-για τουρίστες- χωρίς ιδιαίτερα μέτρα προστασίας, εσπευσμένο άνοιγμα σχολείων) και όχι για την προστασία της ανθρώπινης ζωής όπως διατείνεται (πχ. με μέριμνα για προστασία όλων των κοινωνικών ομάδων χωρίς διαχωρισμούς, πίεση στους εργοδότες για τήρηση μέτρων ασφαλείας, έλεγχοι για παρανομίες) σχετικοποιώντας με τη βοήθεια των αριθμών και της στατιστικής την ανθρώπινη ζωή (ποιων ανθρώπων αξίζει και ποιων θεωρείται παράπλευρη απώλεια πχ ηλικιωμένων/μεταναστριών/κρατούμενων/αστέγων/Ρομά).

Τα αφεντικά εκμεταλλεύονται την κατάσταση εξαίρεσης με τις ευλογίες του κράτους. Με πρόσχημα το lockdown και την πτώση της κερδοφορίας τους προβαίνουν σε απολύσεις, εκβιάζουν τους εργαζόμενους να μοιραστούν το πενιχρό επίδομα (ή να δουλέψουν χωρίς μισθό όντας σε αναστολή), εντατικοποιούν τη δουλειά και αυξάνουν τον έλεγχο και την επιτήρηση. Οι έκτακτες ρυθμίσεις «προστασίας της εργασίας» ήταν επιφανειακές και μαζί με την αναδιάρθρωση που προωθείται για την επόμενη μέρα συμβάλλουν ξεκάθαρα στο περεταίρω τσαλάκωμα της εργατικής νομοθεσίας, ενισχύοντας την ελαστικοποίηση των ωραρίων και την αποδυνάμωση των συμβάσεων εργασίας (εκ περιτροπής εργασία, μείωση μισθών, τηλε-εργασία). Η ανάπτυξη που ευαγγελίζονται θα πατήσει πάνω στην υποτίμησή μας και πάλι.

Ο ιός χαρακτηρίστηκε ως εθνική απειλή (όπως κατά περίπτωση οι μετανάστες, οι γειτονικοί λαοί και όλοι όσοι βαφτίζονται εξωτερικοί και εσωτερικοί εχθροί). Η προσπάθεια ανάσχεσής του πήρε τα χαρακτηριστικά πολέμου και η ανάγκη για εθνική ομοψυχία κατέστη επιτακτική. Η συστράτευση πίσω από το εθνικό συμφέρον, δηλαδή το συμφέρον των αφεντικών και των επενδυτών ορίστηκε ως το καθήκον μας για να ξεπεράσουμε και αυτή την κρίση και οι μνήμες όλων μας πάνε στα αντίστοιχα κελύσματα των προηγούμενων χρόνων.

Ισχυροποιήθηκε το κράτος ως μοναδικός ρυθμιστής της ιδιωτικής και δημόσιας ζωής στη συνείδηση της κοινωνίας. Επιβλήθηκε ο κρατικός μονόλογος νομιμοποιημένος από τα επιστημονικά επιτελεία (καθημερινά διαγγέλματα με την επιστημονική αυθεντία να δικαιολογεί κάθε κρατική πολιτική), συστηματοποιήθηκε η πλήση εγκεφάλου από τα ΜΜΕ (συνεχή τρομολαγνικά και ενίοτε στημένα ρεπορτάζ, εκπομπές με ειδικούς και live καταμέτρηση θανάτων) και συκοφαντήθηκε κάθε διαφορετική άποψη ή πρακτική ως ανεύθυνη, επικίνδυνη ακόμα και αν προέρχονταν από τους εργαζόμενους/ες στην υγεία, αυτούς που χαρακτήριζαν ως ήρωες.

Η ολική απαγόρευση κυκλοφορίας, πέρα από την επιπεδοποίηση της καμπύλης των κρουσμάτων του ιού, συντελεί και στο σκοπό του 'διαίρει και βασίλευε', καθώς ενθαρρύνθηκε η ρουφιανιά και ο κοινωνικός κανιβαλισμός (όσο κι αν διατείνονταν για το αντίθετο) προς όσους δεν τηρούσαν ή δεν μπορούσαν να τηρήσουν τα μέσα αυτοπροστασίας (άστεγοι/ες, έγκλειστοι/ες σε φυλακές και κέντρα κράτησης κλπ) θέτοντας τους υπόλοιπους 'πιο νομοταγείς' πολίτες σε κίνδυνο. Το βάπτισμά της σε 'αυτοπεριορισμό' λογικό είναι να εξελιχθεί σε άσκηση πειθάρχησης και σε διαγωνισμό του ποιος είναι πιο υπάκουος στις προταγές του κράτους, χωρίς φυσικά να λαμβάνονται υπόψη οι επακόλουθες ψυχολογικές επιπτώσεις του 'μένουμε σπίτι' στο εκάστοτε άτομο (πχ όξυνση περιστατικών έμφυλης βίας). Υπό αυτό το καθεστώς, στερείται κάθε δυνατότητα όχι μόνο για κοινωνικοποίηση αλληλά και για συλλογικοποίηση, και στρώνεται αυτόματα το έδαφος για την καταστολή κάθε κοινωνικού και ταξικού αγώνα.

Ο δημόσιος χώρος πέρασε στον πλήρη έλεγχο του κράτους και της αστυνομίας και οι βασικές μας ανάγκες αξιολογήθηκαν και ιεραρχήθηκαν από το κράτος μεταφράζοντάς τις σε 6 κουτάκια. Κάθε κίνησή μας που ξεφευγε από αυτά, θεωρήθηκε δημόσιος κίνδυνος ενώ στην μετά-κορονοϊού εποχή οι περιφράξεις και οι απαγορεύσεις αποκτούν μεγαλύτερη κοινωνική νομιμοποίηση θέτοντας σε κίνδυνο τον χαρακτήρα του δημόσιου χώρου ως ελεύθερου και ανοικτού. Τα πρόσφατα γεγονότα σε Αγία Παρασκευή, Κυψέλη και Θεσσαλονίκη δείχνουν ότι η καταστολή θα διαθεχθεί τη συμμόρφωση μέσω των προστίμων στο όνομα της τάξης και της ασφάλειας, αλλά και προς όφελος της επικείμενης κατάληψης του δημοσίου χώρου από τραπεζοκαθίσματα.

Γνωρίζουμε ότι η επόμενη μέρα θα είναι ακόμα χειρότερη για τους εκμεταλλευόμενους/ες, τους καταπιεσμένους/ες και όσους/ες αγωνίζονται. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης αποτελεί τα τελευταία χρόνια μια μόνιμη μορφή διακυβέρνησης για την «αντιμετώπιση κρίσεων» που κατά το δοκούν προβαίνει σε εκτροπή του συντάγματος και περιστολή των ελευθεριών, ενώ παρουσιάζεται από τον μονόλογο της κυριαρχίας σαν μια φυσική και μοναδική ορθολογική επιλογή με διάφορες προφάσεις. Σε αυτό το πλαίσιο, η αναδιάρθρωση της οικονομίας (θα ονομαστεί «επανεκκίνηση της οικονομίας» όπως φαίνεται) με πρόσχημα την γενικότερη ύφεση αλληλά και όσες "πρωτοτυπίες" εφαρμόζονται στην πράξη (τηλε-εργασία, τηλε-εκπαίδευση), θα φορτώσει όλη τη ζημιά στις πλάτες μας και θα δικαιολογήσει το ξεπούλημα/ληηλασία της φύσης (χαρακτηριστικό παράδειγμα το (αντι-)περιβαλλοντικό νομοσχέδιο που πέρασε εν μέσω καραντίνας) προς όφελος των επενδύσεων και όλες τις θανατοπολιτικές εναντίον των μεταναστών/στριών. Παράλληλα όλα αυτά τα μέτρα απαγορεύσεων, περιορισμών, ευθυνών και ποινών θα πάρουν μορφή πιο φυσική, συνεχή και ελέγχιμη από το κράτος κάνοντας την καθημερινότητά μας ακόμα πιο ασφυτική, ελεγχόμενη και επιτηρούμενη.

Το στοίχημα όμως παραμένει. Ή θα συναντηθούμε, θα συζητήσουμε και θα αξιολογήσουμε από κοινού την κατάσταση ή θα σιωπήσουμε, θα αφήσουμε τους άλλους να μιλάνε για εμάς, θα ιδιωτεύσουμε και θα προσαρμοστούμε σε μια χειρότερη πραγματικότητα. Ή θα επανασυγκροτήσουμε τις κοινότητές μας, κοινότητες αλληλεγγύης, αλληλοβοήθειας, αντίστασης και αγώνα, ή θα παραδοθούμε στην αγκαλιά της εθνικής ενότητας, του κράτους και των επιλογών του που διαχρονικά υποβαθμίζουν τις ζωές μας. Ή θα βγούμε στους δρόμους, θα διεκδικήσουμε και θα αγωνιστούμε, ή θα δεχτούμε την κατάσταση όπως παρουσιάζεται και θα δεχτούμε την ήττα.

Υπερασπιζόμαστε την ελεύθερη πρόσβαση και παρουσία στα πάρκα, στις πλατείες και στους ελεύθερους χώρους των γειτονιών μας ενάντια στην καταστολή και την εμπορευματοποίησή τους

Συλλογικοποιούμε και στηρίζουμε τα στέκια, τις καταλήψεις, τις συλλογικότητες και τις αυτοοργανωμένες δομές.

Ενισχύουμε τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες ντόπιων και μεταναστ(ρι)ών που ξεπηδάνε καθημερινά.

**ΔΕΝ ΘΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ
ΔΕΝ ΘΑ ΔΕΧΤΟΥΜΕ ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΣΜΟ**

